24/06/2020

Στη Γέννηση – Ι.Μ. Αγίου Ιωάννου Προδρόμου Καρέα

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Με αφορμή την εορτή του γενεθλίου του **Τιμίου Προδρόμου** οι μοναχές της **Ιεράς Μονής Αγίου Προδρόμου Καρέα** παρέθεσαν στην επίσημη ιστοσελίδα της Μονής ένα απόσπασμα από το βιβλίο τους «**Θεϊκό Λυχνάρι**» για την γέννηση του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου και Βαπτιστή.

- **Αγίου Θεοδώρου Στουδίτου**

α’. — ***Ακόμα και αν έμοιαζε ο λόγος μας με ανοιξιάτικο τραγούδι καλικέλαδου αηδονιού, πολύ φτωχά θα κατάφερνε να υμνήσει τη μεγάλη φωνή της αλήθειας που γεννιέται σήμερα. Τώρα όμως που η λαλιά μας είναι ασθενική και πολύ κακόφωνη, πώς να υμνήσει τον πιο δοξασμένο από όλους τους Προφήτες; Πώς να ψάλλει αυτόν που είναι η τιμή και η δόξα των Αποστόλων; Πώς να δοξολογήσει αυτόν που έχει μια ξέχωρη τιμή ανάμεσα στους μάρτυρες;***

Εκείνο δε που μου φαίνεται αξιοπρόσεχτο είναι το ότι, όσον αφορά τους άλλους αγίους, πλέκει ο ένας του άλλου τα εγκώμια, ο πιο αξιοτίμητος του πιο αναγνωρισμένου και ο λιγότερο γνωστός του λιγότερο φημισμένου. Αυτόν όμως που τώρα εμείς εξυμνούμε τον εγκωμίασε, πριν απ’ όλους τους άλλους εγκωμιαστές του, ο Ίδιος ο Χριστός και Θεός, η Αλήθεια, λέγοντας: «***Δεν έχει μέχρι σήμερα γεννηθεί μεγαλύτερος προφήτης από τον Ιωάννη το Βαπτιστή***» (Ματθ. 11, ΙΙ).

Αφού λοιπόν τόσο πλούσια και ανυπέρβλητα έχει επαινεθεί και έχει εγκωμιαστεί ο μέγας Πρόδρομος από τον Ύψιστο Θεό-Λόγο, έχει τάχα ανάγκη από τα φτωχά μας λόγια, αγαπητοί μου ακροατές; Όχι βέβαια, δεν έχει ανάγκη από τα φτωχά μας λόγια ο Τίμιος Πρόδρομος. Εμείς όμως αποτολμάμε να πούμε δυο λόγια γι’ αυτόν, γιατί είμαστε υποχρεωμένοι να το κάνουμε από υπακοή στον πατέρα και ηγούμενό μας, εκτελώντας οπωσδήποτε την εντολή που μας έδωσε. Συγχρόνως όμως θα λάβουμε αγιασμό και Χάρη και μόνο που ο νους μας θ’ ασχοληθεί με τον Τίμιο Πρόδρομο.

β’.— Εμπρός λοιπόν, ας γιορτάσουμε την ημέρα. Ας πανηγυρίσουμε το γεγονός της γεννήσεώς του, όχι μόνο όσοι κατοικούν στα περίχωρα, αλλά και όλοι όσοι περιτριγυρίζουν τον πνευματικό Ιορδάνη.

Ας μπούμε βαθιά στο νόημα αυτού του παράδοξου μυστηρίου. Ας γνωρίσουμε αυτό που τόσο υπερφυσικά γίνεται σήμερα. Ας εμβαθύνουμε στα όσα έχουν συμβεί γύρω από το πρόσωπο του Ζαχαρία. Και ας μην παραλείψουμε να αναφέρουμε όλα εκείνα που διαδραματίστηκαν στο πρόσωπο της Ελισάβετ. Πόσο μεγάλος υπήρξε ο Πρόδρομος φαίνεται και μόνο από τους γονείς που είχε, γιατί οι γονείς του δεν υπήρξαν άσημοι αλλά πολύ περίδοξοι και επιφανείς.

Ο μεν Ζαχαρίας, σαν άλλος Ααρών και στην ηλικία και στο αξίωμα, ντυμένος την Αρχιερατική στολή —δηλαδή το περιστήθιο, την επωμίδα, το χιτώνα που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους και το χιτώνα τον κροσσωτό, το διακριτικό σκούφο της ιερωσύνης και τη ζώνη, που ήταν όλα καταστόλιστα με χρυσάφι και πολύτιμους

λίθους και υάκινθο και βύσσο— εισήλθε στα Άγια των Αγίων να ιερουργήσει γιατί εφημέρευε.

Η δε Ελισάβετ υπήρξε ίδια στη δόξα με τη Σάρρα και μάλλον πιο δοξασμένη απ’αυτήν, ως συγγενής της Θεομήτορος. Αυτή λοιπόν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού χαριτώθηκε, αν και ήταν στείρα, να γεννήσει όχι τον Ισαάκ, που ονομάστηκε δούλος του Θεού (Γεν. 34, 14 και Δαν. 3, 35), αλλά τον Ιωάννη που έγινε γνήσιος φίλος του Χριστού.

Ω άγονη μήτρα, που κράτησες μέσα σου τέτοιο παιδί! Ω άκαρπη γη, που βλάστησες τέτοιο καρπερό στάχυ!

Γι’ αυτό δεν πρέπει να διστάσουμε ν’ αναφωνήσουμε και πάλι προς αυτήν, με καινούργιο τώρα νόημα τα λόγια του μεγαλόστομου Ησαΰ. «***Γέμισε την καρδιά σου μ’ ευφροσύνη στείρα, που δεν απόχτησες παιδιά. Φώναξε μ’ όλη σου τη δύναμη εσύ που δεν δοκίμασες ωδίνες τοκετού***» (Ησ. 54, 1), γιατί έκανες ν’ ανθίσει από την έρημη μήτρα σου ο Ιωάννης, το κρίνο της αγνότητας, το τριαντάφυλλο που ευωδιάζει από Άγιο Πνεύμα, το λιβάδι της εγκράτειας, που μας γεμίζει με αγαθά, η φωτοδότρα πηγή που λάμπει κατά τη φανέρωση του Χριστού πάνω στη γη, ο Ιωάννης, ο στρατιώτης του ουράνιου βασιλιά, που ο Ίδιος τον ξεχώρισε και τον υπέδειξε στο λαό Του, ο άριστος νυμφαγωγός της Εκκλησίας του Χριστού προς τον ουράνιο Νυμφίο της Χριστό, ο ακούραστος διαλαλητής και μάρτυρας του Χριστού που είναι η μόνη Αλήθεια, ο Ιωάννης, ο φλογερός κήρυκας της μετάνοιας, ο σαρκωμένος άγγελος του Κυρίου, αυτός που φανέρωσε σε όλους τον Αμνό, που θα σήκωνε πάνω του όλου του κόσμου τις αμαρτίες.

Και δεν θα μπορέσω με ό,τι και να πω να αναφέρω όλες τις αρετές του, ακόμα και αν αραδιάσω όλους τους τίτλους που του έχουν δοθεί. Γιατί του ταιριάζουν πολλά ονόματα και είναι κοσμημένος με πάρα πολλές αρετές, μια και αυτός αξιώθηκε να πάρει την πιο μεγάλη χάρη απ’ όλους εκείνους που σφράγισε το Άγιο Πνεύμα.

γ’.— Τιμούμε βέβαια και τη γενέθλια ημέρα του προπάτορα Ισαάκ, τον οποίο συνέλαβε και γέννησε στα γηρατειά της η Σάρρα και για τον οποίο είπε: «Ποιος θα φέρει το χαρούμενο μαντάτο στον Αβραάμ και θα του μηνύσει ότι η Σάρρα θηλάζει βρέφος;» (Γεν. 21, 7), γεγονός που πανηγύρισε ο Αβραάμ με μεγάλο συμπόσιο την ημέρα της απογαλακτίσεώς του.

Επίσης τιμούμε και τη γενέθλια ημέρα του Σαμψών, που και αυτός χαρίστηκε στο Μανωέ από στείρα μάνα, σύμφωνα με το ξεχωριστό θέλημα και την ξεχωριστή χάρη του Θεού (Ιουδ. 13,14). Αυτός, καθώς λέει η Αγία Γραφή, δεν θα ‘πινε κρασί

και οινοπνευματώδη ποτά και δεν θα ‘τρωγε τίποτα ακάθαρτο. Θα αναδειχνόταν ακόμα αρχηγός του Ισραηλιτικού λαού για να τον σώσει από τους αλλοφύλους εχθρούς του.

Τέλος, προσπερνώντας και άλλων αγίων σχετικές περιπτώσεις, θα αναφέρω τον προφήτη Σαμουήλ, τον οποίο γέννησε η πολυδοξασμένη Άννα με τον Ελκανά και τον αφιέρωσε από βρέφος στον Θεό. Αλλά όλοι αυτοί δεν φτάνουν, αγαπητοί μου, το μεγαλείο του Ιωάννη. Γιατί άλλοι απ’ αυτούς έζησαν πριν από την παράδοση του γραπτού Νόμου και άλλοι μετά απ’ αυτή. Ο Ιωάννης όμως, ο γιός του ιερέα Ζαχαρία και της αξιοθαύμαστης Ελισάβετ, το άνθος που στόλισε την είσοδο του Χριστού στον κόσμο, φύτρωσε και άνθισε στο μεσοδιάστημα του Νόμου και της Χάρης. Ανέτειλε το νοητό αστέρι, προαναγγέλλοντας την ανατολή του Ηλίου της δικαιοσύνης. Προέτρεξε ο στρατιώτης, κηρύττοντας τον ερχομό του βασιλιά ολόκληρης της κτίσης. Ήρθε ο οδηγός της Νύμφης του Χριστού Εκκλησίας, διαλαλώντας την επικείμενη παρουσία του Νυμφίου Χριστού. Και οι μεν άλλοι προφήτες προφήτεψαν η θαυματούργησαν αρκετά χρόνια μετά τη γέννησή τους, ο Τίμιος Πρόδρομος όμως πληρώθηκε από το Άγιο Πνεύμα και αναδείχτηκε θαυματουργός ενόσω ακόμα βρισκόταν στην κοιλιά της μάνας του.

δ’.— Θα κάνω λοιπόν μια παρομοίωση για να δείξω τη μεγαλοπρέπεια της μορφής του Τιμίου Προδρόμου. ***Όπως ένας βασιλιάς, που βγαίνει με πομπή και βασιλική μεγαλοπρέπεια από τα ανάκτορά του, έχει ραβδούχους και άλλους που προπορεύονται με σκήπτρα, μετά υπάτους, υπάρχους και ταξιάρχους —τελευταία δε έρχεται ένας αξιωματικός με πολύ μεγάλο βαθμό και μετά απ’ αυτόν αμέσως εμφανίζεται ο βασιλιάς, αστράφτοντας μέσα στο χρυσάφι και τους πολύτιμους λίθους— το ίδιο φανταστείτε ότι συνέβη και με τον αληθινό και μόνο βασιλιά ολόκληρης της κτίσης, τον Χριστό και Θεό μας***. *Όταν επρόκειτο να έρθει ο Χριστός στον κόσμο σαν άνθρωπος, προπορεύτηκαν οι πατριάρχες, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ. Έπειτα ο Μωυσής, που αξιώθηκε να φανερώσει το νόμο του Θεού στους άνθρωπους, ο Ααρών και ο Σαμουήλ και όλος ο χορός των αγίων προφητών. Τελευταίος δε από όλους εμφανίστηκε ο Ιωάννης και αμέσως μετά ο Δεσπότης μας Χριστός, για τον Οποίο ο Ιωάννης είπε*: «***Αυτός που έρχεται μετά από μένα, είναι ανώτερός μου, γιατί υπήρξε πριν από μένα***» (Ιωάν. 1, 15). Έτσι αποδείχτηκε ο Τίμιος Πρόδρομος αν και τελευταίος στην παράταξη, πρώτος στην αξία και από αυτούς ακόμα τους Προφήτες και τους Αποστόλους και από όλους τους άλλους αγίους σπουδαιότερος, σύμφωνα με όσα κήρυξε ο αληθινός Λόγος του Θεού, ο Χριστός. Και είναι πιότερο τιμημένος, γιατί ήταν τελευταίος από τους προφήτες και πρώτος από τους αγίους της εποχής της Καινής Διαθήκης. Αναπτύσσοντας λοιπόν την ιστορία, όπως αναφέρεται στο ιερό Ευαγγέλιο, ας

ακούσουμε τι ήταν εκείνα που ο Γαβριήλ είπε στο Ζαχαρία.

ε'.— ***«Φανερώθηκε σ' αυτόν», λέει, «άγγελος Κυρίου και παραστάθηκε δεξιά από την Τράπεζα που έκαιγαν το θυμίαμα. Και μόλις τον είδε ο Ζαχαρίας ταράχτηκε και φοβήθηκε πολύ»*** (Λουκ. 1, 11-12). Γιατί ήταν πολύ σεβάσμια και ιερή η οπτασία και φοβερός ο τόπος που συνέβη το γεγονός. Γιατί λέει η Αγία Γραφή: «Πόσο φοβερός είναι αυτός ο τόπος! Αυτός δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η ίδια η κατοικία του Θεού» (Γεν. 28, 17). Και δεν είναι περίεργο το ότι ο ιερέας, αν και ήταν δίκαιος, ταράχτηκε και κυριεύτηκε από φόβο, αφού το ίδιο συνέβη και με τον Δανιήλ τον «άνθρωπο των επιθυμιών» (Δαν. 10, 8), που βλέποντας τον άγγελο θαμπώθηκε και έμεινε άφωνος και έπεσε με το πρόσωπο στη γη, από του άγγελου την υπέρμετρη και ασύγκριτη λαμπρότητα. «Φάνηκε» λέει, «σ' αυτόν άγγελος Κυρίου». Τι έχουν να μας πούν γι' αυτό οι μισοχριστιανοί που δεν ιστορούν εικόνες των αγίων αγγέλων; Αν ποτέ έχει φανερωθεί άγγελος σε άνθρωπο, τότε έχει και ζωγραφιστεί όπως ακριβώς και φανερώθηκε και όχι με μορφή διαφορετική. Και φανερώθηκε με την ίδια ακριβώς μορφή που παρουσιάστηκαν παλιά στο Μωυσή, στο όρος Σινά, τα Χερουβείμ που περιστοιχίζουν το ιλαστήριο της κιβωτού της Διαθήκης. Εάν λοιπόν αυτό που ούτε σώμα ούτε υλική μορφή έχει, δύναται να περιγραφεί —σύμφωνα με την μορφή που φανερώθηκε— πως δεν θα μπορούσαμε να ιστορήσουμε εικόνα για κάτι που και σώμα έχει και υλική μορφή και προσλαμβάνει διάφορα χρώματα και ψηλαφιέται σαν τρισδιάστατο αντικείμενο, όπως είναι και η μορφή του Σωτήρα μας, ώστε μ' αυτόν τον τρόπο να κάνουμε ολοφάνερη τη σάρκωσή του, γεγονός που πρέπει να μένει έξω από κάθε φαντασία;

Ας μη νομίσουν λοιπόν οι άφρονες ότι, ζωγραφίζοντας τη μορφή του Χριστού, απεικονίζουμε ταυτόχρονα και τη θεότητά Του, η οποία δεν μπορεί να εκφραστεί, ούτε να κατανοηθεί ή να περικλειστεί, ούτε να πάρει σχήμα, ούτε θέση, ούτε έκταση, ούτε μέγεθος, ούτε κανένα άλλο γνώρισμα, απ' όσα είναι δυνατόν να περιγραφούν. Γιατί η ουσία του Θεού είναι άπειρη και ακατάληπτη.

Γι' αυτό και όταν ιστορούμε την εικόνα του Ιησού Χριστού, με το να περιγράφουμε τη μορφή Του δεν περιγράφουμε συγχρόνως και την ψυχή Του που είναι άυλη και άμορφη —αυτό είναι αδύνατον— αλλά αποδίδουμε χωριστά και ξεκάθαρα στο άυλο και στο υλικό αυτό που του ταιριάζει. Δηλαδή την ουσία του Θεού που δεν περιγράφεται, δεν την απεικονίζουμε. Εικονίζουμε όμως το σώμα του Χριστού, που δύναται να περιγραφεί, σύμφωνα με όσα στοιχεία μας δίνει το ιερό Ευαγγέλιο.

Αλλά ας γυρίσουμε στο θέμα μας.

στ'.— «***Και του είπε ο άγγελος·μη φοβάσαι Ζαχαρία, γιατί ο Θεός δέχτηκε την προσευχή σου***

» (Λουκ. 1, 13). ***Αμέσως με τη διαβεβαίωση αυτή του 'διωξε το φόβο, όπως ακριβώς συμβαίνει με κάθε αγγελική οπτασία. Μετά δηλαδή από το φόβο που προκαλεί η εμφάνιση του αγγέλου, αφαιρείται από τον άνθρωπο η δειλία. Ενώ γίνεται ακριβώς το αντίθετο όταν εμφανίζεται ο δαίμονας. Δηλαδή στην αρχή ο άνθρωπος που τον δέχεται είναι χαρούμενος και θαρραλέος, μετά όμως από λίγο γεμίζει ταραχή και φόβο***.

«**Μη φοβάσαι, είπε, Ζαχαρία, γιατί ο Θεός δέχτηκε την προσευχή σου και η γυναίκα σου η Ελισάβετ θα φέρει στον κόσμο ένα γιο**» (Λουκ. 1, 10).

Ω αξιοεπιθύμητο και θεόσδοτο παράγγελμα, σύμφωνο με τη βαθιά επιθυμία τους! Ω αγγελοφερμένη υπόσχεση, που είσαι καρπός τόσων επίμονων προσευχών! Κατάφερε ο Ζαχαρίας να κερδίσει εκείνο που η ψυχή του επιθυμούσε! Πέτυχε εκείνο για το οποίο παρακαλούσε με τόση θέρμη! Βρήκε εκείνο που ζητούσε. Βρήκε, όχι από φυσική συνάφεια αλλά από καρποφόρα προσευχή το ξανάνιωμα της άγονης μήτρας και την ικανοποίηση της λαχτάρας της να κάνει παιδί. Διότι η στείρωσή της δεν ήταν βέβαια επιτίμιο και κατάρα του Θεού —μην πάει εκεί το μυαλό σας— αλλά ήταν προφητικό εξάγγελμα μεγάλου μυστηρίου.

Έχω την εντύπωση ότι, παρόλο που ο Ζαχαρίας είχε παραδοθεί σε πολλή προσευχή και παρακαλούσε τον Θεό να λύσει τη στείρωση της Ελισάβετ, δεν εισακούστηκε αμέσως από τον Θεό, γιατί δεν ήταν ακόμα ο κατάλληλος καιρός. Δεν είχε φτάσει ακόμα η εποχή που ο Χριστός θα σαρκωνόταν. Τότε μόνον να ελπίζεις ότι θα απόκτησεις παιδί, Ζαχαρία, όταν έρθει στη γη Αυτός που χρόνια προσδοκούν και περιμένουνε τα έθνη. Τότε να περιμένεις πως η Ελισάβετ θα πάψει να είναι στείρα, όταν έρθει Αυτός που είναι η ελπίδα της οικουμένης. Επειδή όμως ήρθε πιά αυτή η ώρα, δέξου με την προαγγελία του αρχαγγέλου Γαβριήλ της καρδιάς σου το ποθούμενο. Σαν άλλος αετός ξαναπάρε το νεανικό σου σφρίγος (Ψαλμ. 102, 5). «Γνώρισε, είπε ο άγγελος, τη σύζυγό σου. Γιατί έγινε δεκτή η προσευχή σου και η γυναίκα σου Ελισάβετ, θα σου γεννήσει ένα γιό και θα του δώσεις το όνομα Ιωάννης». Φανέρωσε έτσι ο άγγελος και το όνομα που θα 'παιρνε το παιδί, όνομα που και από την ίδια την ετυμολογία του φανερώνει ότι το παιδί θα ήταν ουρανόσταλτο.

ζ'.— **Είπε δε ο Ζαχαρίας στον άγγελο —γιατί μιλάει με τον άγγελο με θάρρος σαν ίσος προς ίσο. *«Πώς θα βεβαιωθώ γι' αυτό, αφού εγώ είμαι γέροντας και η γυναίκα μου προχωρημένη στην ηλικία;»*** (Λουκ. 1, 18). Η απόδειξη που χωρίς ιδιαίτερη σκέψη ζήτησε, για τον τρόπο που θα γινόταν πατέρας, του προσάπτει ως ιερέα το αμάρτημα της απιστίας. Αυτή η ερώτηση όμως δεν προέρχεται από την απιστία, αλλά από την ανάγκη εξακριβώσεως της αλήθειας. Έπαθε έτσι και ο Ζαχαρίας το ίδιο με τον Απόστολο Θωμά. Γιατί δεν

ήταν δικαιολογημένο, προφήτης αυτός και γνώστης των θείων πραγμάτων, να αγνοεί ότι ο Θεός μπορεί να ανακαινίσει τη φύση, να ξανανιώσει τα γηρατειά, να βγάλει από το αδιέξοδο τον άνθρωπο, να βρεί λύσεις στα προβλήματα, όπως άλλωστε συνέβη με τον Αβραάμ και τη Σάρρα, με την Σωμανίτιδα και με τόσες και τόσες άλλες ανάλογες περιπτώσεις, που έδειξε τη θαυματουργική Του δύναμη. Αλλ' όμως επειδή οι χαρούμενες αγγελίες, που μηνύουν την πραγματοποίηση των μεγάλων και ασυνήθιστων προσδοκιών της ψυχής, όταν ακουστούν απροσδόκητα και ξαφνικά φέρνουν συνήθως ταραχή, γι' αυτό και τώρα ο Ζαχαρίας, επειδή ταράχτηκε, τηρεί επιφυλαχτική στάση. Και αυτό νομίζω ότι το κάνει όχι εξαιτίας της απιστίας του, αλλά γιατί βιάζεται να φτάσει στην αναμφισβήτητη και αδιάσειστη βεβαιότητα. Και αμέσως σαν να κυριεύτηκε από αφόρητη χαρά, φωνάζει προς τον άγγελο και λέει: «Πως θα βεβαιωθώ γι' αυτό που μου λες»; Μήπως παραλογίζεσαι; Μη και δεν βγουν αληθινά αυτά που μου αναγγέλλεις; Δος μου επίσημη διαβεβαίωση, δος μου χειροπιαστή απόδειξη, όπως παλιότερα έδωσε ο Θεός στον Αβραάμ το σημείο της περιτομής, βεβαιώνοντάς τον έτσι ότι θα γίνει πατέρας πολλών εθνών και ότι θα γεννηθούν απ' τη γενιά του πολλοί βασιλείς. Και όπως διαβεβαίωσε πριν απ' αυτόν το Νώε με το σημείο του ουράνιου τόξου, ότι δηλαδή δεν θα καταστρέψει με κατακλυσμό τη γη. Ακόμα όπως έκανε τη ράβδο του Μωυσή να πάρει μορφή φιδιού και να ξαναγίνει αμέσως πάλι ραβδί, για να πιστέψουν μ' αυτόν τον τρόπο οι Αιγύπτιοι ότι του φανερώθηκε ο Θεός.

η'.— Και αποκρίθηκε ο άγγελος και του είπε: «***Να το σημείο που ζητάς: Θα χάσεις τη λαλιά σου και δεν θα μπορείς πια να βγάλεις λέξη, γιατί δεν πίστεψες στα λόγια μου*** —εννοείται βέβαια γιατί δεν πίστεψε απλά και ανεξέταστα— ***που θα εκπληρωθούν όταν φτάσει ο κατάλληλος καιρός***. Πήρε, λοιπόν, την κατάλληλη για την περίσταση απόδειξη, που ζητούσε ο Ζαχαρίας, δηλαδή τη σιγή της φωνής του, μιας φωνής που κάποτε θα σταματούσε για πάντα μπροστά στη ζωντανή και σαρκωμένη φωνή, τον Πρόδρομο που θα γεννιόταν απ' αυτόν. Κ**αι ενώ έμεινε με κλειστό στόμα συνέχισε να υμνεί, με μυστική πια φωνή το Δωρητή του παιδιού, που έμελλε να γεννηθεί**. Όταν βγήκε, λέει ο ιερός ευαγγελιστής, από το ιερό του Ναού, «δεν μπορούσε πιά να μιλήσει. Και απ' αυτό κατάλαβαν οι άλλοι ότι είχε δεί κάποιο όραμα στο ιερό, ενώ ο ίδιος προσπαθούσε να εξηγήσει με νοήματα και παρέμενε βουβός» (Λουκ. 1, 22). Έμεινε κωφάλαλος, πρώτα-πρώτα για να μη δέχεται ερωτήσεις, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να μην πληροφορήσει τους άλλους για το όραμα. Έπειτα δε επειδή κατά κάποιο τρόπο είχε βγεί από τις αισθήσεις του και καθώς έμεινε κατάπληκτος και εμβρόντητος από το όραμα που εξακολουθούσε να το ζει τόσο βαθιά μέσα του, δεν μπορούσε να δώσει προσοχή στα κούφια λόγια των άλλων. Η σιωπή λοιπόν δεν είχε κανένα άλλο νόημα, παρά ήταν μονάχα μια προφητεία, που προδήλωνε ότι θα γινόταν πατέρας προφήτη. Και αυτό ήταν ίσως και σημείο του τέλους της

λατρείας του Μωσαικού Νόμου, αλλά και σημείο της ανατολής της εποχής της Χάρης, που θα άρχιζε με το γεγονός της γεννήσεως του Ιωάννη.

Προσπερνώντας όμως τα άλλα σημεία που σχετίζονται με το θέμα μας —γιατί δεν είναι ούτε της ημέρας, ούτε της δυνατότητάς μας— ας έρθουμε αμέσως σ' αυτό που μας ενδιαφέρει άμεσα.

θ'.— Και συνέβη, όπως λέει ο ιερός ευαγγελιστής, το εξής: «Μόλις ἄκουσε ἡ Ἐλισάβετ τό χαιρετισμό τῆς Μαρίας, σκίρτησε ἀπό χαρά μέσ' τήν κοιλιά της τό βρέφος» (Λουκ. 1, 41).

Ω Ιωάννη, μακαριστό βρέφος, ακοίμητο έμβρυο! Ενώ ακόμα βρισκόσουν στην κοιλιά της μητέρας σου, πως ένιωσες τι γίνεται στον κόσμο; Ενώ ακόμα δεν είχες τελειωθεί πως παρουσιάζεσαι υπερτέλειος; Πως έξι μόλις μηνών έμβρυο, εκφράστηκες σαν σοφός γέροντας; Πως χωρίς ακόμα να μπορείς να διανοηθείς φάνηκες τόσο συνετός; Πως μίλησες με τόση ευφράδεια, ενώ ακόμα δεν μπορούσες να αρθρώσεις λέξη; Πες μας, πες μας λοιπόν, πώς ενώ βρισκόσουν ακόμη στη σκοτεινή χώρα των μητρικών σπλάχνων, χωρίς να βλέπεις, χωρίς ν' ακούς, χωρίς να έχεις αρθρώσει ακόμα μια λέξη, χωρίς να έχεις κάνει ακόμα ούτε ένα βήμα, χωρίς να έχεις ακόμα σκάσει το πρώτο χαριτωμένο παιδικό χαμόγελο, πως βλέπεις τόσο καθαρά όσα δεν μπορούν να δούν οι άνθρωποι; Πως έχεις μια τόσο σοφή γνώση; Πως θεολογείς; Πως σκιρτάς χαρούμενα; Γιατί χαίρεσαι τόσο πολύ; Απάντησέ μας, απάντησέ μας, πανθαύμαστε!

Μεγάλο, λέει, το μυστήριο που συντελείται και δεν μπορεί να το συλλάβει νούς ανθρώπινος αυτό που διαδραματίζεται. Αν και είμαι απλός άνθρωπος επιτελώ παράδοξα πράγματα, για να φανερώσω Εκείνον που πρόκειται ως Θεάνθρωπος να υπερβεί τους όρους της φύσης. Βλέπω μολονότι είμαι ακόμα έμβρυο, γιατί αισθάνομαι κοντά μου να κυοφορείται ο ήλιος της δικαιοσύνης. Έχω τη δυνατότητα να ακούω επειδή γνωρίζω πολύ καλά τα πάντα και επειδή γεννιέμαι για να είμαι η φωνή του Λόγου του Θεού. Κράζω με όλη μου τη δύναμη, γιατί νιώθω να σαρκώνεται ο Μονογενής Υιός του Πατρός. Σκιρτάω, γιατί αισθάνομαι να παίρνει ανθρώπινη μορφή ο Ποιητής όλης της κτίσης. Χαίρομαι με όλη μου την ψυχή, γιατί λογίζομαι ότι σαρκώνεται ο Λυτρωτής του κόσμου. Σας αναγγέλλω την ώρα που ο Θεός έρχεται σαν άνθρωπος στον κόσμο. Τρέχω μπροστά, πριν φτάσει Εκείνος ανάμεσά σας, σαν κορυφαίος του δοξολογικού χορού σας και σαν τον Δαυίδ λοιπόν σας παραγγέλλω προφητικά: Αρχίστε το τραγούδι, πάρτε καλόηχο τύμπανο, ψαλτήρι και κιθάρα. Τραγουδήστε, ψάλτε γι' Αυτόν, υμνείστε όλο του το μεγαλείο που βρίσκεται σε όσα θαυμάσια επιτελεί.

Γ.— Άρα λοιπόν Ιωάννη, σηκώθηκες πάνω απ' τα επίγεια και αξιώθηκες να

αντικρύσεις τα ουράνια; Ξεπέρασες και αυτές τις αγγελικές δυνάμεις που υπήρχαν πριν από τη δημιουργία του ορατού κόσμου; Πως λοιπόν τιμήθηκες με το αξίωμα των αγγελικών ταγμάτων, ενώ δεν πλάστηκες άγγελος; Και πως αγέννητος ακόμα, μας εμήνυσες και μας προανάγγειλες με άμεση θεϊκή έμπνευση εκείνο που και για τους αγγέλους ακόμα ήταν άγνωστο και αδίδακτο;

Δεν προσπάθησα ν' ανέβω σε φανταστικά ύψη. Ούτε περπάτησα πάνω στα σύννεφα, ούτε ξεπέρασα τους ουρανούς, ούτε ανέβηκα πιο ψηλά από τις τάξεις των φλογερών και ασώματων αγγέλων. Κανένας ας μη φανταστεί κάτι τέτοιο. Αλλά μάθετε ότι Αυτός που βρίσκεται πάνω απ' όλα και μένει στους Πατρικούς κόλπους μαζί με το Άγιο Πνεύμα, χωρίς να χωριστεί από τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα διέφυγε την προσοχή —και αυτών ακόμα των πύρινων λειτουργών του— και εισήλθε στη μήτρα της «αειπαρθένου» Μαρίας, σαν σε άλλο ουρανό. Αυτός λοιπόν, μου φανερώθηκε και με μύησε σ' αυτά τα θεϊκά μυστήρια. Είμαι λοιπόν κήρυκας του βρέφους. Διαλαλώ ότι «γεννήθηκε παιδί για χάρη μας και μας δόθηκε σαν δώρο Αυτός που είναι ο προαιώνιος Θεός», όπως λέει και ο μεγάλος προφήτης Ησαίας (Ησ. 9, 6). Γεννήθηκα από μήτρα στείρα, γιατί πρόκειται να γεννηθεί παιδί από μάνα παρθένο. Πόσο υπερφυσικά πράγματα, πόσο παράδοξα θαύματα είναι αυτά, που χαρούμενα μας μηνύει σήμερα το αγέννητο ακόμα βρέφος! Πόσο πρωτοφανή μηνύματα θεολογώντας μας προανάγγειλε ο γιος της Ελισάβετ;

Σκίρτησε από χαρά λοιπόν ολόκληρη η οικουμένη, ψάλλε και ύμνησε Εκκλησία, τα προεόρτια πανηγυρίζοντας, πριν από τη Γέννηση του Χριστού, τα γενέθλια του Ιωάννη. Γέμισε από χαρά ολόκληρη η κτίση, καθώς δέχεσαι το μαντατοφόρο της Σαρκώσεως του βασιλιά των πάντων.

ια'.— Μακαριστέ Ιωάννη, που είσαι μεγαλύτερος ακόμα και από τους πιο ένδοξους προφήτες, ο πιο επιφανής από τους αποστόλους, ο πιο αξιοτίμητος απ' όλους τους μεγαλομάρτυρες, ο κοσμημένος με θεία κάλλη αρχηγός των ερημιτών, ο αγαπημένος φίλος του πάγκαλου Νυμφίου, το ετοιμασμένο λυχνάρι που λάμπει το φως εκείνο, που με λόγια δεν μπορεί να περιγραφεί, ο έμπιστος κήρυκας του άμωμου Αμνού, ο προσεκτικός ακροατής της πατρικής φωνής, ο φημισμένος Βαπτιστής του Χριστού, ο ατρόμητος έλεγχος της αμαρτίας του Ηρώδη, ο προάγγελος της ζωής για όσους βρίσκονταν στον Άδη, η σάλπιγγα που σημαίνει τα θεικά προστάγματα στην οικουμένη, μίλησέ μας και τώρα από τον ουρανό, με τις ιερές πρεσβείες σου και τις ευχές του μακαριστού πνευματικού πατέρα μου και δείξε την ευμένειά σου στο λαό και στο μικρό σου ποίμνιο που σε υμνεί, συγχωρώντας ταυτόχρονα το τολμηρό επιχείρημα ενός φτωχού, που στο

προσφέρει όχι σαν δώρο, αλλά σαν ταπεινό χρέος και φόρο που οφείλεται από τιποτένιο δούλο, που προσφέρεται όμως με πόθο ψυχής.

Στον Κύριο Ιησού Χριστό πρέπει η δόξα, η τιμή και η προσκύνηση, καθώς και στον Παντοκράτορα Πατέρα και στο Πανάγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Από το βιβλίο: «Θεϊκό Λυχνάρι, ο Τίμιος Πρόδρομος»

Ἐκδόσεις ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα